

Čtyři pokoje aneb kouzelné erotické příběhy s překvapivým rozuzlením

Kateřina Rudčenková

*Pocta Samuelu Beckettovi a jeho románu Tso
- ve skvělém překladu Tomáše Míky.*

Schéma:

Severní pokoj - Berta a Lars Månsson (Švédsko)

Západní pokoj - Cecílie a Mirek

Jižní pokoj - Dorota a Ivo (Slovensko)

Východní pokoj - Agáta a Jonas Bakaitis (Litva)

Další postavy: Gerhard (Německo) a paní Gallowayová (Skotsko)

Pátý pokoj onanistů (on-line)

Postavy bez uvedení země původu jsou našinci.

Nyní poslouchejte, co vám povím.

Zámeček uprostřed lesoparku je tohoto roku klidný.

V jeho okolí se nachází toto: palouk obklopený stromy, po němž se nikdo neprochází, tenisový kurt pokrytý antukou, na němž nikdo nehraje, ohniště bez ohně obklopené špalky a kládami na sezení, na nichž nikdo nesedí, a nevelký venkovní bazén na podzim a zimu vypuštěný, v němž nikdo neplave.

Pokud se chceme o společnosti něco dozvědět, musíme nahlídnout do jejích odpadků. Je jediné štěstí, že ji nesoudíme dle zápachu, který se z těchto odpadků line, protože pak bychom si o ní nemohli myslet nic pěkného, kdežto bychom se museli pozvracet. Takto, zdálky pozorující odpadky společnosti, aniž bychom se nadechovali, můžeme si o ní dělat jisté iluze.

Kdyby někdo z nás dnes, dne dvanáctého října roku dva tisíce tři, sledoval televizní zpravodajství, slyšel by následující zprávy v uvedeném pořadí: Sebevražedný útok v Bagdádu. V Texasu oddělují lékaři siamská dvojčata srostlá hlavami. Epidemie úplavice řádí v holobytech Vagónka. Vítězkou Velké pardubické se stala klisna Regístana.

Čím se zprávy o společnosti liší od jejích odpadků? Nelze je od sebe odlišit čichem.

Ruští vědci ohlásili, že mají důkazy o existenci sněžného muže (zrovna vybalují z fáče chlupatou tlapu). Skeptici namítají, že toho ruští vědci už ohlásili víc.

Bude lépe zprávy dnes v noci nesledovat a nenechat se rušit.

Nyní vás postupně zavedu do čtyř pokojů, v nichž se tuto noc odehrávají podivuhodné příběhy. Než do nich zavítáme, nahlédněme společně do odpadků v koších hlavních hrdinů. Jsou to odpadky v roli svědků nejrůznějších lidských radostí a požitků: šlupky od banánů, použité kondomy, nepoužité, ale prasklé kondomy, obaly od čokolád, šlupky od okurek, návody k použití prezervativů, zátky od vína, použité, ale prasklé kondomy, použité nafukovací rukávky, použité mikrotenové sáčky, použité spodní prádlo, použité zrcadlo, houba přinesená z lesíku, nejedlá, mrtvý datel přinesený z lesa.

V pokoji s okny na západ se děje toto:

Mirek a Cecílie leží v posteli. Mirek říká: „To, co se mi děje s tebou, se mi ještě nikdy nestalo. Že mi buď nestojí, anebo když už stojí, že tak dlouho není možné se udělat.“

Cecílie je jiného názoru. Vůbec si nevšimla, že s Mirkem není něco v pořádku, spíše jako by se jí to všechno vůbec netýkalo. Sama byla u mužů zvyklá na leccos, k projevům jejich údů zaujímal z principu shovívavý postoj.

„Mě, můj milý, úkazy, jimiž jsi znepokojen, vůbec neznepekují. Spíš mi připadá,“ řekne popravdě, „jako bych se milovala s bratrem nebo jiným příbuzným, jako bychom se dopouštěli incestu, protože v našich aktech nacházím víc přátelství než vášně, a že bychom si k tomu klidně mohli zároveň uvařit čaj a posnídat.“

Na tom bylo něco pravdy, připustil Mirek, že je to trefné, neboť ani z jeho strany nešlo o bůhvíjakou zamilovanost.

S Mirkem to bylo tak, že již byl velmi zatížen životem. Bylo mu čtyřicet tři let, tedy o šestnáct let více než Cecílii. Mirek měl tedy již dobrou polovinu života za sebou, nepočítáme-li, že se lidé dožívají sta let, neboť tak tomu nebývá.

Mirek měl manželku a dvě děti a už šest let milenku, kvůli níž se odstěhoval od své ženy.

Z jakého důvodu tedy šel toho času po Cecílii jako pes za fenou, není známo.

Slečna Cecílie byla také případ sám pro sebe, z neznámého důvodu navazovala známosti právě jen se ženatými muži. Jakmile by se, byť po celoživotním soužití s mužem, který byl ženatý, dozvěděla, že tento muž ženatý ve skutečnosti není, okamžitě by o něj ztratila zájem.

V jejím případě byl tedy důvod, proč přijala Mirkovu nabídku k okamžitému tělesnému spojení, o něco pochopitelnější.

Může být, že se oba zrovna nacházeli v patové situaci života? Nikoli katastrofální, avšak patové ano. Proto se sblížili.

Jak však vyšlo záhy najevo, jejich sblížení se nemohlo rovnat ničemu z toho, co zažili dříve ani později. Spali spolu tedy napůl se zájmem a napůl bez zájmu, sympatické na tom bylo, že tím ani jeden netrpěl, což se nestává často.

I tak to bylo velmi smutné.

V pokoji s okny na východ se děje toto:

Bakaitis ukazuje Agátě jizvy na předloktí své levé ruky. Agáta si je prohlíží s velkým zaujetím a napjatě naslouchá Bakaitisově příběhu, který jí o jizvách vypráví.

Před sedmi lety namaloval kresbu tužkou, na níž je muž bez levé ruky a nad ním tvář dívky, mezi nimi větrná spirála. Touto kresbou si Bakaitis předpověděl svou budoucnost.

O několik dnů později totiž jel se svým kamarádem autem, a ten se s ním a ještě s dalšími lidmi vyboural. Nikomu se nic nestalo, jen Bakaitis utrpěl četné zlomeniny levé ruky, kterou mu pak museli rovnat a sešívát. Další pozoruhodnost vztahující se k Bakaitisově levé ruce je tato. Bakaitisovi rodiče, co se týče politického vymezení, smýšleli pravivě. Když se stalo, že jejich syn, hošík Bakaitis, častěji bral při kreslení pastelku do levé ruky, bylo z toho doma velké pozdvižení. Tomu se rozhodl jeho otec zabránit, aby toto dítě, jakkoli politicky dosud nesmýšlející, byť jen naznačovalo sebemenší příchýlnost k levému křídlu! Proto bylo nutné přinutit dítě, hošíka Bakaitise, aby bral pastelku ke kreslení opičáren ne do levé, ale do pravé ruky. Leváctví je však, jak

známo, vlastností vrozenou a genově danou, stejně jako praváctví, a tak hošík již v útlém věku utrpěl psychické trauma, a musel být odveden na kliniku neuropsychologie, aby se vzpamatoval z otčova raného působení.

Nyní tedy již urostlý Bakaitis, který dodnes umí psát oběma rukama neméně skvěle, ukazuje jizvy na levém předloktí slečně Agátě a vypráví jí všechny příběhy k levé ruce se vztahující, až se dostane k jádru věci, totiž že ta dívčí tvář na jeho obrázku s torzem těla bez jeho levé ruky se velmi podobá tváři Agátině.

Agáta je tím velmi zaujata a potěšena a domnívá se, že je to osudové znamení o jejich osudovém spojení a že jejich životy se odteď budou pohybovat dál do sebe jaksepatri zaklesnuty, nerozlučně spjaty.

K jejich spojení sice dojde, ale Bakaitis si znamení své sedm let staré kresby nevykládá až s tak doživotním dopadem, což naivní slečně Agátě, které se konečně v životě přihodilo něco podivuhodného, dojde bohužel až příliš pozdě. Dalo by se říci, že slečna Agáta postupuje jako většina žen tohoto světa, jimž se v jejich životě něco uděje, nejčastěji se jim uděje muž, a pak na tom, co se událo, tvrdohlavě trvají.

Bakaitis na to má také svůj názor a cituje Agátě z Kunderova románu (on – Litevec, jí – Češce), že pro muže není problém upoutat pozornost žen, ale problém je se těch žen posléze zbavit. Taková pečlivě vybraná citace by leckterou slečnu mohla varovat, ne tak bohužel nedovtípvou slečnu Agátu.

V pokoji s okny na sever se děje toto:

Muž Lars, o němž by se mohlo dle jeho vyjeveného severského výrazu tváře a zpomaleného chování a mluvy na první pohled říci, že vypadá trochu retardovaně, si ve společnosti velmi oblíbil slečnu Bertu, která si stejným způsobem oblíbila jeho. Oblíbila si ho předešlý den při jízdě autobusem, během níž si vedle ní přisedl a po několika slovech, či dokonce bez nich, pravou rukou si přihýbaje z láhve s pivem, levou ruku nečekaně a bez předchozího varování položil na její záda. Jeho ruka byla tak teplá, že se Berta domnívala, že jí Lars přiložil k zádkům teplý hrnec.

Nyní je Lars v pokoji a vlastnoručně posouvá postel do kouta. Přesouvá ji tam proto, kdyby náhodou nějaká žena usoudila, že by si s ním do té postele na noc ráda lehla, aby se jejich oči v takovém případě nesetkaly s očima Macieka, který v tomto pokoji také bydlí. Jejich postele byly dosud povážlivě blízko, a bylo by tedy téměř nevyhnutelné se s Maciekovými očima setkat.

Když Lars přesune postel ke zdi, jde do koupelny, zašpuntuje vanu a roztočí kohoutek s teplou vodou, načež se vrátí chodbou do hlavního sálu budovy, kde je právě zábava v nejlepší, všichni se smějí a tančí.

A my se zatím podíváme do čtvrtého pokoje s okny na jih, kde se děje toto:

V jedné ze dvou postelí (je opravdu zvláštní, že všichni naši hrdinové tráví většinu času v posteli, nebo když v ní neleží, alespoň postel přesouvají, nebo se do ní ubírají chodbou, pokud zrovna netančí nebo nenapouštějí vanu) leží slečna Dorota a vedle ní Ivo. Tento docela ještě mladý muž je o pět let mladší než slečna Dorota, která si ve srovnání s ním připadá příliš dospělá, ačkoliv je stejně stará jako například slečna Cecílie, která si však vedle o šestnáct let staršího Mirka připadá mladě. Mladý muž Ivo, ač tak mlád, má již bohaté životní zkušenosti. Sám pro sebe je nazývá chemickými pokusy, ale dobře ví, že takové označení není zcela výstižné.

Svou životní pouť začal v sedmnácti letech takto: aplikace LSD, která mu způsobila pocit intelektuálního prozření, dále užívání extáze, která zdokonalila jeho emocionalitu, posléze pervitin, který umocnil jeho vitalitu. Když dosáhl dokonalosti po všech stránkách, bylo již štěstí příliš, neboť se mu začal rozpadat mozek.

Dlouho zvažoval, zda dát přednost absolutnímu štěstí, kterého pouhým životem dosáhnout nelze, či zachování mozku, jehož destrukce se dá dosáhnout i jinými způsoby. Dal přednost druhé variantě a teď leží tady.

(Upozornění: následující vyprávění se událo ještě dříve, než Lars přesouval postel)

Nyní se podíváme, co se děje na schodišti před zámečkem.

Zatím nic.

Zatím sem pouze doléhá hudba a hlasy společnosti, z nichž lze i na dálku usoudit, že tam muži projevují zájem o ženy, ženy o muže, a že mladším ženám dávají přednost kromě mladých i starší muži, ačkoli se staré ženy vnitřně od mladších nikterak neliší. Každý holt nemá takové štěstí jako páry z našeho vyprávění.

Tu se dveře pootevřou a na schodišti před zámečkem se objeví slečna Berta, nevidouc tu nikoho, jak doufala, vydá se směrem do parku. Po chvíli vyjde ze dveří Lars, a nevída tu nikoho, jak doufal, vrátí se do zámečku. Nyní jsou oba krátce zklamaní, ale protože Berta zahlídla Larsovu postavu mizet ve dveřích, vrátí se ze své nepatrné procházky parkem a dojde si pro něj. Pak konečně vyjdou ze dveří společně a do parku na procházku se již vydávají ruku v ruce.

Berta, berouc Larse za ruku, ucítí překvapivé prohmatnutí v místě Larsova malíčku, resp. nenahmatá na místě malíčku malíček, ale jen pahýlek a na něm prstýnek.

„Odpoledne jsem viděl v lese žlutozelené datly s červenýma hlavama,“ řekne Lars.

„Já ne,“ řekne Berta.

„Odpoledne jsem viděl v lese žlutozelené datly s červenýma hlavama,“ zopakuje Lars.

„Já taky ne,“ řekne Berta.

„Ukaž mi les,“ řekne Lars, ačkoli i Berta je zde poprvé. Ale koneckonců, všechno je jednou poprvé, tak proč by mu nemohla ukázat les, jí rovněž neznámý? Může se na něj sama podívat, zatímco mu ho bude ukazovat. I ptáci s červenýma hlavama jednou zazpívají naposled poprvé.

A tak bere Larse za ruku bez malíčku a odvádí ho do tmy, kde se oba napichují na keře bodláci, statečně však pokračují v cestě, až k velikému dubisku, kde opře Lars slečnu Bertu zády o jeho kmen, vyhrne jí svetr, tričko, nátělník, podprsenku a začne jí líbat řadra, přičemž jí ještě stihne vyprávět tento příběh:

„Náš otec byl řezbář. Jednoho dne, ještě jako chlapci, jsme se tajně vkradli do jeho dílny, kde mi můj o dva roky mladší bratr při hře s náradím omylem usekl malíček.“

Slečna Berta cítí na stehně páně Larsovo přirození a je velmi vzrušena, i řekne:

„Můj bratr mě prý v útlém věku málem uškrtil. Draze jsme zaplatili, že naši bratrové byli našimi bratry. Vždyť jsme se je o to neprosili, a přece je stále chováme v lásce.“

Poté se vydají zpátky k zámečku.

„Co budeme dělat po návratu?“ ptá se Lars.

„Nic, budeme tančit a pít. Zítřka už bohužel jedeme domů, a já budu zase sama.“

„Ne však více, než jsi byla předtím,“ odvětví něžně Lars.

Nyní se vraťme do pokoje s okny orientovanými na jih, kde stále ještě leží vedle sebe slečna Dorota a Ivo. Slečna mu vypráví příběh ze svého života o tom, jak se ocitla jednou v noci v bytě neznámého člověka. „Nakonec si dal naštěstí říct, že s ním bez kondomu spát nebudu. V jednu chvíli jsem ale měla vážný strach, že mě znásilní. To až teď, když už na vše jen vzpomínám, musím přiznat, že mě představa násilí svým způsobem vzrušuje.“

Ivo hladí Dorotu po těle. Chytne její ruce a sepne jí je nad hlavou, aby s nimi nemohla hýbat, a nepřestává ji hladit.

Vtom však oba uslyší cvaknutí dveří. Do pokoje vejde temná postava, která v tomto pokoji bydlí. Je to Gerhard. Nerozsvítí, a dobře dělá, jinak by se podivil, kdo všechno leží v posteli, v níž za běžných okolností předešlých nocí spávala jen slečna Dorota.

Uprostřed noci se všichni, kromě Gerharda, probudí dunivou ranou, jíž se otřese celý zámeček. Je to rána, kterou mohl způsobit leda dopadnuvší býk nebo kráva.

Ivo s Dorotou mžourají vyděšeně do tmy a vidí, že Gerhard neleží na posteli, ale na zemi. Nehýbe se. To se může stát. Proč však z toho jde strach? Proč a z jakého důvodu jde strach z postavy spadnuvší uprostřed noci z postele s ranou o síle dopadnuvšího býka, která posléze zůstane nehybně ležet, zatímco my nedýcháme a jen na ni vyděšeně hledíme?

Dorota zpozoruje ještě něco – všimne si, že se Ivova tvář v noci mění na tvář ženy, takže se podobá Fen-Ma Liumingovi (Fen-Ma Liuming je postava z čínských fotografií, která se vyznačuje zženštilými rysy tváře a mužským tělem). Ve chvíli, kdy se Ivo nosem přiblíží k Dorotě tváři, jeho oči se protáhnou do šikma, takže připomíná spanilou Japonku, ale ona nikdy nezahlídne chvíli proměny, neboť je její tváří tak blízko, že není možné ji pohledem celou obsáhnout.

Tu se Gerhard, spící v tu chvíli na zemi, probere, odejde do koupelny, a když se vrátí, lehne si spořádaně zpátky do své postele.

My se zatím podíváme, co se děje v pokoji o patro výš, toto je již poslední pokoj, do nějž nahlédneme. Je to pokoj podkrovní, a jeho okna tedy vedou do páté světové strany, kterou uznávají Číňani, a to k nebi.

V pátém pokoji probíhá tento zajímavý rozhovor:

Zbyšek: „Chalani, poradte mi nějakou novou techniku, už mě to moc nebaví jen tak pravou rukou jako obvykle.“

Xaver: „Užs to zkusel na veřejných místech? Doporučuju knihovnu, tramvaj, obchody. Vystříkáš se do spodního prádla a je to.“

Zbyšek: „Chtěl bych si koupit umělou vibrační vagínu nebo gumovou pannu, poradíte mi, jakou vagínu nebo pannu, a co je lepší, vagína, nebo panna?“

Yuri: „Poradím ti něco, co je lepší než vagína nebo panna – kup si někde ve sportu nafukovací rukávky na plavání, ty pro děti, musí být ovšem z hrubšího materiálu, aby to o něčem bylo. K tomu ještě lubrikant. Přináší to silný orgasmy. Pak mi řekneš, jaký to bylo.“

Xaver: „Jeden kámoš nám poradil celkem dobrou techniku, kterou jsme hned vyzkoušeli. Potřebujeme k tomu: olej, sáček a gauč nebo postel. Do igelitového sáčku dáme trochu oleje, sáček si dáme na pind'oura, zastrčíme mezi matrace gauče nebo postele, a potom..... je to dost dobré..... doporučuju..... nejlepší na tom je, že pak nemáte sperma na rukou.“

Yuri: „Jo, gaučová technika! Můžu jen doporučit. Pokud ovšem nejsou matrace na gauči příliš na těsno natlačené na sebe. I když, každé máme rád jinou těsnost.“

Zbyšek: „Když mi bylo osmnáct, měl jsem autonehodu, a to velmi nepříjemnou. Obě ruce v gypsu. Celých osm měsíců! Od třetího měsíce už jsem byl doma, a tak roli ošetřovatelky převzala máma. Bylo to šílené. Pořád mi stál a já se snažil ho o něco otírat. Matka mě musela i koupat a ostatní věci, které člověk normálně dělá sám. Bylo to k zešílení, dávat si pozor, aby mě neviděla, jak mi trčí. Jednoho večera jsme zůstali doma sami, máti otevřela láhev vína, a pak druhou. Ona mi samozřejmě musela pomáhat i při močení. Alkohol odboural zábrany a tak, když mi pomáhala močit, řekla: „Ty můj chudáku, vidím, že se nemůžeš ani vymočit, jak ti trčí.“ Dali jsme řeč na toto téma. Kdo by mi jak mohl pomoci. No kdo jiný než máma. Pomáhala mi pak takto častěji, než jsem se uzdravil.“

Vít: „Říkejte mi klidně iniciativní vodouch, ale já mám vyzkoušenou skvělou techniku. Je dost složitá a musíte být trochu sadista – chce to hodně horkou vodu. Připravte si dvě nádoby. Do jedné napustte horkou a do druhé studenou vodu. Postupujte přesně podle návodu. Ponořte si POUZE varlata na minutu do horké vody. Musí vám zčervenat. Následuje: jedna minuta studená, jedna minuta horká, jedna minuta studená, opět jedna minuta horká. Při tom všem jemně masturbujte. Na konci zrychlete. Pokud se zadaří, vystříknete jen trochu, orgasmus je ale hodněkrát umocněn.“

Zbyšek: „Slyšel jsem, že je taky dobré, když už se to blíží, dát si mezi varlata a konečník kostku ledu, že se tím prodlouží výstřík.“

Xaver: „Ovšem zdaleka nejkrásnější orgasmus na světě jsem dosáhl tímto způsobem, poslouchejte: potřebujete na tento nej-zážitek tvrdší banán, musíte ho oloupat. Nejprv se vzrušujete, začnete se honit. Potom, když už budete cítit, že to přichází, začnete si cpát do řitě očištěný banán, strašně to vzrušuje, můžete použít krém, ale oloupaný banán je měkký, kluzký a nezlomí se – pokud nemáte úplně přezrálý. Lehněte si, nohy zdvihněte a vecpěte si ho tam a když bude uvnitř na osmaosmdesát procent, pokračujte v honění, banán přidržujte, aby nevypadl. Nádhera. Nic krásnějšího jsem ještě nezažil.“

Přesuneme se raději dolů do haly mezi tančící.

Paní Gallowayová, nemajíc nic lepšího na práci a nemajíc zde svého muže ani jiného muže, s nímž by mohla prohodit hřejivé slovo, vypráví ostatním přístojícím pro pobavení zajímavý příběh:

„Jednoho dne jsme s manželem vyrazili na cestu domů vlakem. Byli jsme v nějaké cizí zemi na dovolené a vraceli jsme se domů. Bylo brzy ráno a za okny byla ještě tma, když Tony povídá, podívej zlatíčko, jaká to shoda okolností, támhle stojí policejní auto

a pohřební vůz. Místo sanitky rovnou pohřebák? Oba jsme se tomu od srdce zasmáli. Díváme se oba z okna, ale nevidíme nic. Že by bylo vysvětlení na druhé straně? Oba se tam s Tonym podíváme, a tohle už tedy není žádná legrace – podél trati leží rozházené kusy lidského těla, tu noha (té si všiml Tony), tu kus plic s aortou a srdcem (na to padl můj zrak) Strašný pohled. Po poli chodí sanitáři v oranžových kombinézách a sbírají ty kusy do kbelíku. Není už pochyb, že tu vlak roztrhal člověka. Ujždíme dál a od té chvíle nedokážeme s Tonym myslet na nic jiného. U jídla pak o tom stále žertujeme. „Ty teď můžeš jíst? A co ta červená omáčka, nepřípomíná ti něco?“ ptám se Tonyho a oba se smějeme. Tony je trochu jednodušší, stále by jen jedl.“

Když paní Gallowayová dopoví tento veselý příběh, společnost chvíli lape po dechu, ale pak kdosi pustí Bowieho „The Man Who Sold the World“ a nikdo už na veselý příběh paní Gallowayové nemyslí, a nikdo nelíbá paní Gallowayové konečky prstů a její muž v jiné zemi právě dovečeřel a uložil se k spánku bez jediné myšlenky na paní Gallowayovou, zatímco paní Gallowayová se ještě chvíli v mysli zaobírá barevnou podobností rajské omáčky, vína a krve, a pak už jde také spát, sama, do pokoje v přízemí.

Nyní se znovu přeneseme do pokoje s okny na sever, v němž se zatím nic neděje, kromě toho, že z kohoutku se do velké prostorné vany napouští teplá voda. Je tak do třetiny plná, a zatím tedy nehrozí, že by přetekla.

Zatímco se voda napouští, a zatímco dole v hale už popáté doznívá skladba „The Man Who Sold the World“, a zatímco paní Gallowayová se ubírá chodbou do svého pokoje spát (paní Gallowayová je z Glasgow), míjí ji Lars (Lars je z Göteborgu), rovněž procházející chodbou.

Lars vejde do davu lidí a pohledem vyhledá slečnu Bertu, kterou mezitím vyzval k tanci nějakéj řnouma, o nějž slečna Berta nemá valný zájem, kdežto stále vyhlíží Larse, kdy už se vrátí. Tak se stane, neboť Lars je teď s ostatními v místnosti a usedá na gauč, že se po chvíli zvedne, jde k Bertě a řekne jí „půjdem se projít?“ „Ano,“ řekne ona, nechá řnoumu řnoumou a odejdou spolu z místnosti ladných tančících těl.

Vyjdou do prvního patra, minou paní Gallowayovou, protože ta z neznámého důvodu nesetřvala ve svém pokoji, pokud do něj vůbec dorazila, a sedí tu na schodišti mezi přízemím a prvním patrem, možná proto, že se dozvěděla, že už o ní nepadne ani slovo, pokud zaleze do svého pokoje.

Slečna Berta vejde s Larsem do jeho pokoje s okny na sever a hned vidí tu změnu – jeho postel, která stála vedle Maciekovy, stojí teď v pravém rohu u zdi. Na zemi leží Larsovy jezdecké sedmimílové boty. Usednou spolu na jeho postel, a v tu chvíli vstoupí do pokoje Maciek. Spatří dvě zajímavé věci:

1. Larsova postel, která ještě zkrraje večera stála vedle jeho, stojí v rohu u zdi.
2. Na Larsově posteli sedí Lars a slečna Berta blízko sebe, tak blízko, že se jejich stehna ze strany dotýkají.

Maciek se začne smát. Směje se a nemůže přestat. Lars se dívá spíše před sebe „do blba“ než na Macieka, který blba svým smíchem připomíná, více než Lars, jehož tvář připomíná někoho retardovaného, pouze Bertina tvář v tuto chvíli nepřipomíná nic.

Lars uchopí Bertu za ruku a vede ji do koupelny, kde už voda dosahuje do více než poloviny objemu vany. Berta za sebou zavře dveře a zamkne a Lars zhasne, ačkoli rozsvíceno nebylo. Spíše tedy nerozsvítí, než že by zhasínal. Poté se ujme milého úkolu vysvléci slečnu Bertu z veškerého oblečení, a to i ponožek a bot. Sám se také svleče, a takto již je možné, aby si oba lehli společně nazí do napuštěné vany, jejíž odtok, poté, co se ve vodě ocitnou těla dvou dospělých vzrostlých jedinců, začne hlasitě kručet.

Maciek za dveřmi v pokoji se stále směje.

Nyní přichází Tadeus a bere za kliku koupelny, v níž se kromě vany nachází též toaleta. Zjišťuje však, že je zamčeno. Maciek se ukrutně rozesměje. Toto je Maciekův veselý den.

Z dalších událostí stojí za zmínku to, že svlečená slečna Berta objeví na pravém rameni Larsovy pravé ruky dvě tetování: salamandra a pod ní kruh s motivy nožů. Není to samo sebou jediné, co na Larsově těle objeví.

„Ó, pohlaví,“ opěvuje v duchu tento objev. „Jak naplňující je držet a hladit penis plný krve a tichého chtivého života.“ Pod vodou mu po něm přejíždí chodidlem a my je tedy už nebudeme rušit, protože se zdá, podle ticha a trpělivosti, jež této činnosti Bertiny nohy věnují, že jsou oba s nastalou situací spokojeni.

Nyní se přenesme do pokoje s okny na východ, kde jsme už dlouho nebyli.

Připomeňme si, že v tomto východním pokoji se spolu nacházejí Bakaitis a slečna Agáta. A že již máme za sebou názorné předvedení jizev i osvětlení jejich původu a představení dalších osudových znamení.

Zítřka již zdejší pobyt všech účastníků skončí, a tak není divu, že na některé slabší povahy doléhá pocit nostalgie a melancholie, plynoucí ze zítřejšího rozloučení, již dnes.

„Přijedu za tebou do Litvy, ano?“ ptá se slečna Agáta, která z osudových znamení stále ještě spřádá s Bakaitisem slibnou budoucnost.

„Kdy?“ ptá se on.

„Nevím, na podzim, na jaře nebo v létě. Nebo v zimě,“ dodá.

„Možná už se nikdy neuvidíme, kdo ví,“ řekne on.

„Tak přeješ si, abych přijela, nebo ne?“ zeptá se Agáta, neboť má dost jeho vyhýbavých odpovědí.

„Agáto. Agáto,“ zopakuje on z důvodů, které Agátě nejsou jasné, dvakrát její jméno.

Zatímco spolu takto mluví, chodí Bakaitis po pokoji a rozlepuje všude po stěnách, na stole a na nábytku i v koupelně modré samolepící papírky, na nichž je jeho rukou napsáno „Mr. Nobody“. Když už má dost této neplodné debaty, ohlásí Agátě, že jde ven na psí procházku.

„Co je to psí procházka?“ ptá se ona.

„Dog's Walk,“ řekne on. „Taková kreslená pohádka. Jedna holčička si strašně moc přála pejska, jenže místo něj k Vánocům dostala rukavice. To bylo velké zklamání. Uvázala si je tedy na vodítko a tahala je za sebou po chodníku. A jak je tak zatvrzele s sebou tahala, nakonec se z rukavic ten pejsek stal.“

Řekl a odešel.

Nyní Agátě nezbývalo nic jiného než si stoupnout před zrcadlo, aby si měla s kým popovídat, a osud to opět byl, kdo tomu chtěl, aby zrovna ve chvíli, kdy spustila svůj srdceryvný monolog, míjel její dveře Gerhard, který, uslyšev její hlas, zastavil se, přiložil ucho ke dveřím, aby naslouchal tomuto jejímu lkaní:

„Má osobnost, ach!, je jak čekající bouře, buď v útlumu a suchu, nebo vzplanutí, žádný normální stav. Tenhle měsíc, ach!, byl celý bouřlivý. Bojím se, ach!, sucha a chladu, které přijdou. Nechci nic pokazit. Můžem však cos zkazít na svém osudu, ach?!“

V této chvíli naslouchající Gerhard usoudil, že jde o nácvik divadelního výstupu a chtěl již odejít, nakonec ale vytrval a naslouchal dál:

„Tento muž, ach!, je jako hodina, která mizí, marně otevřený klín, ach!, který v sobě nezadrží nic, ba ni smrt. Lze vydržet tolik společné přítomnosti ve tmě při mém toužení a jeho lhostejnosti? Ach! Cožpak je možno připustit čas bez naděje? Za vším pak zaklapnou dveře, spadne opona a zdali si ještě kdy vzpomene? Ach! Je vůbec možné, aby ten, kdo je již jednou za dveřmi, zase vstoupil?“

Nyní v Gerhardovi trochu zatrnulo.

„Je vůbec možné, aby ten, kdo stojí a naslouchá za dveřmi, nyní vstoupil do mého pokoje?“

To už mohlo být vyloženo jako výslovná výzva a Gerhard si to uvědomil. Vzal za kliku a opatrně vstoupil do pokoje.

„Dobrý večer.“

„Tak přece je to možné! Jsem znechucena uměním, pane, a falešnými znameními osudu,“ řekla. „Shodli jsme se s Bakaitisem, že je lépe jít do zoo než do galerie. Ty nesnesitelné staré malby, ty mrtvé obrazy na stěnách a mrtvoly plížící se chodbami a my mezi nimi, šoupající se jako na bruslích v papučích, které nám nasadili u vchodu, pche, to raději umění živé, s ostrými zuby a drápy!“

Co na to mohl Gerhard říct, když už byl tady? Neřekl nic. On ostatně ve většině situací svého života neřekl nic. A tak stál a čekal, co se stane.

„Jenže ti bizoni a kobyly a jeleni mě bohužel také velmi nudili. Vlastně skoro všechna zvířata kromě Bakaitise, o němž jsem už začala dobře tušit, že jsem mu lhostejná. Je to

dravý, poznamenaný člověk, milý pane. Na levé ruce má jizvy, které si způsobil při nehodě, kterou si vlastnoručně předpověděl svou kresbou, stejně jako si tím předpověděl i mě. Na zádech má vypálené znamení od hořící cigarety, na niž nalehl roku 1994, a na zadku mateřské znamínko. Vlčák Igor mu zde na zámečku rozkousnul prst a vykousl mu do něj, prosím, ránu ve tvaru S. Marně teď pátrá po tom, co mu tím uctivý Bůh chtěl vzkázat.“

Gerhard, vida, že zatím není odehnán, sedl si na postel a naslouchal, neboť Agáta se mu líbila.

„Říkám vám ale, ta zvířata, která tam ve vězení za plotem jsou nucena chodit, žrát a srát před našima očima, by se měla sebrat, a když my jíme venku v zahradní restauraci, měla by nás svorně též obcházet za plotem a civět, jak žijeme a žereme z talířů.“ Nyní se odmíkla.

Pak dodala: „Nechci si odvykat blízkosti druhého. Nemám však, s kým bych žila. Když nyní tento odešel na psí procházku, jako by tím odešli a zmizeli všichni muži v mém životě.“

„Velmi trpíte,“ řekl Gerhard a odešel, aby se proplížil do svého pokoje a brzy usnul. Už bylo pozdě, když je oba napadlo, že možná (jeden pustým žvaněním a druhý planým nasloucháním) promarnili zásadní setkání jejich života, k němuž se jim sotva mohlo dostat osudovějšího náznaku.

A právě v tom okamžiku se to stalo.

Ve chvíli, kdy stála slečna Agáta před zrcadlem a dokončovala svůj závažný monolog, již bez přítomnosti Gerharda, ve stejné chvíli se slečna Berta, nacházející se ve tmě koupelny, zrovna zvedla z vychládající vody ve vaně a vystoupila z ní, a zatímco se utírala do ručníku a zatímco Lars ležel ve vaně s hlavou nachýlenou jako Marat, šťastný, že si konečně může natáhnout nohy, když je ve vodě sám, také ona pohlédla na sebe do zrcadla.

Ve stejné chvíli slečna Cecílie vstala z postele, na níž vedle ní hlasitě chrápal Mirek, člověk jí nepochopitelně blízký a lhostejný zároveň, odešla do koupelny, kde spatřila svou tvář v zrcadle a na chvíli se zarazila.

Ve stejné chvíli též slečna Dorota, zmožena milostnou a napínavou hrou s mladým mužem, jehož dospělý život začal tak nešťastně, vstala z postele a v předsíni nad botníkem také ona se postavila před svůj odraz.

Bylo k ránu a úplněk na obloze začínal blednout. Zdálo se slyšet odbíjení z nějaké věže.

Všechny dívky se opřely čelem o sklo zrcadla a chvíli tak setrvaly. Pak se ozvalo zaklepání a do všech pokojů zároveň vstoupil Bakaitis, který se vrátil ze psí procházky, ve všech pokojích se ozvalo zadunění, protože Gerhard už zase spadl z postele, ve všech pokojích se ozývalo hlučné chrápání Mirkovo, šplouchání Larsovo a na stropě se objevil úsměv Fen-Ma Liuminga. Bylo to krásné. A tak všechny společně vešly do zrcadel a zatáhly za sebou závěs zrcadelní slepoty.

V tu stejnou chvíli na opačném konci lesoparku vynořila se z palouku postava nejasných, spíše však ženských obrysů, ubírala se směrem k zámečku, a takto si k sobě hovořila:

K jakému závěru jsem dospěla, pomyslela si Agáta, v Bakaitisově případě, totiž že osud není osudem, ačkoliv se jím podle všeho zdá být, a co jsem si ze všeho vyvodila já, řekla Berta, totiž že vana plná teplé vody může být symbolem dočasného odevzdání a že úsměv osoby zdánlivě retardované naznačuje bohatý vnitřní svět, a též mě napadá, řekla Cecílie, že jsem neměla poznat Mirka z žádného jiného důvodu, než aby mi příště bylo dobře ve své posteli bez jeho chrápání, a mně došlo, řekla Dorota, že je mi velmi příjemné, jsem-li vystavena mírnému násilí mužem ať už starším nebo mladším, neboť v té dočasné nemožnosti volby cítím nesmírnou úlevu od věčného rozhodování.

Takto pravily.

Pak se ještě letmo pozdravily s paní Gallowayovou, která celou noc proseděla na schodišti, vystoupily do nejvyššího patra budovy a nakonec za nimi zaklaply dveře v pátém pokoji, v pokoji onanistů, v pokoji s okny k nebi, jimiž bylo ještě vidět mizející úplněk.

Co se s nimi dělo tam, nám již není známo.

Kremže nad Dunajem, prosinec 2003